

กว่าจะเป็นตัวเราในวันนี้

นร.ไพรัตน์ วิลาสกุลชัย
ชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้า

...เกิดมาเป็นเพียงคนเดินดิน อาจไม่เคยเจอวันอันสวยงาม แต่หัวใจมันก็อย่าจะทำแล้วสู่มันไป เส้นทางจะเดินไป ดวงดาวอาจจะเจอเปลวเพลิงเจอหลุมพราง อาจพบพายุกำแพงกันไว้ เหน็ดเหนื่อยทุกข์ทน แต่ฉันไม่เคยท้อ ต่อให้ดวงดาวดวงนั้นอยู่ไกลแค่ไหน...

ละครโทรทัศน์เรื่องดัง “นายร้อยสอยดาว” จบลงไปแล้ว แต่ภาพในละครยังติดตาเด็กชายผู้หนึ่ง ซึ่งได้วาดฝันไว้ว่าสักวันจะได้เป็นอย่างตัวพระเอกละครที่ตนชื่นชอบ แม้จะเป็นความฝันในวัยเด็กซึ่งเหมือนกับว่าไกลเกินเอื้อม และจากการตราหน้าของใครหลาย ๆ คน “อย่างนายนี่จะเป็นนายร้อย” “ซิดซ้ายไปเลย” “ซีโรอย่างนาย..เขาไม่เอาหรอก” “เพื่อฝัน...” ...ผมคิดถึงเรื่องราวในอดีตก่อนที่จะมาขึ้นตรงจุดนี้ ตรงที่ใคร ๆ ต่างแข่งขันแย่งกันมาเพื่อเปลี่ยนคำนำหน้าเป็น นักเรียนนายเรือ ผมเกิดมาในครอบครัวชาวบ้านธรรมดาในอำเภอสามพราน ในช่วงวัยเด็กผมเป็นเด็กที่อ่อนแอมากคนหนึ่ง ซึ่งจะต้องไปโรงพยาบาลประจำอำเภอทุกอาทิตย์ ในครั้งหนึ่งผมได้เห็นชายหนุ่ม ๒ คน แต่งตัวประหลาด ๆ สีขาวทั้งชุด สวมหมวก มีดดาบยาว ๆ สีเงินห้อยอยู่ข้างขาซ้าย พร้อมกับถือกระบี่ทรงแปลก ๆ สีดำ แต่ด้วยความสง่างามดูดีของชายทั้งสองทำให้ผมบอกกับแม่ว่า “แม่ครับ...ผมอยากเป็นอย่างพี่ ๆ สองคนนั้นจัง” รุดโดยสารผ่านหน้าโรงเรียนขนาดใหญ่ของสามพราน “โรงเรียนนายร้อยตำรวจ” ผมอ่านชื่อโรงเรียนในลำคอ แม่บอกกับผมว่า “ต้องแข็งแรง มีความอดทนมาก เพราะที่นี่ฝึกหนัก ร่างกายลูกคงรับไม่ไหว”

วันเวลาผ่านไปหลายปีความฝันก็ยังคงเป็นความฝันที่อยู่ในหัวใจของผมตลอดมา คิดว่าคงต้องมีสักวันที่ความฝันจะเปลี่ยนเป็นความจริง... ช่วงนี้ผมย้ายมาศึกษาต่อในกรุงเทพมหานคร ตามความต้องการของพ่อที่อยากให้ลูกชายคนเดียวเป็นหมอ ผมเลือกเรียนที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง แม้จะเป็นโรงเรียนเล็ก ๆ ในซอยใกล้ ๆ พระราชวังเดิม แต่โรงเรียนนี้ก็ได้อันดับหนึ่งโรงเรียนที่ดีที่สุดในฝั่งธนบุรี เมื่อผมได้เข้ามาศึกษาในโรงเรียนแห่งนี้ความฝันของผมก็ต้องเบี่ยงเบนจากนายตำรวจมาเป็นนายทหารแห่งราชนาวีไทย อาจเป็นเพราะโรงเรียนนี้อยู่ใกล้พื้นที่ทหารเรือ ทั้งฐานทัพเรือกรุงเทพ กรมอู่ทหารเรือ กองบัญชาการกองทัพเรือ ฯลฯ ทำให้ผมได้เห็น และใกล้ชิดกับทหารเรือมากขึ้น ทั้งบรรดาผู้ปกครองของเพื่อน ๆ ที่ส่วนใหญ่เป็นทหารเรือ ทำให้ผมเริ่มรู้สึกสนใจในอาชีพลูกน้ำเค็มขึ้นมา ด้วยความที่โรงเรียนทวิภาคีที่ผมเรียนนั้นเป็นโรงเรียนของเสด็จพ่อ ร.๕ ทำให้ผมมุ่งมั่น และตั้งจิตอธิษฐานขอให้ได้เรียนต่อในโรงเรียนนายเรือของพระองค์ เพื่อที่จะได้เป็นนายทหารเรือรับใช้ชาติต่อไป แม้ว่าเส้นทางที่ผมจะเลือกเดินนั้นขัดกับความต้องการของผู้มีพระคุณของผม แต่ผมก็เลือกตัดสินใจที่จะมีรอยเท้าเดินเป็นของตนเอง

ผมใช้เวลาถึง ๓ ปี ในการเตรียมตัวที่จะสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหารซึ่งเป็นบันไดขั้นแรก

ถึงแม้ว่าตลอดระยะเวลาี้ จะมีเสียงให้กำลังใจจากตัวเอง แต่คำที่ดูถูก ดูหมิ่นของบรรดาคนรอบข้าง นั้นมากมายเหลือเกิน จนบางครั้งผมก็คิดว่า ผมเพื่อฝันอย่างที่เขาพูดจริง ๆ คน ๒๐,๐๐๐ คน เอาแค่ครึ่งร้อย แค่มก่งของแต่ละจังหวัดก็รวม ๗๖ คน ซึ่งเกินจำนวนแล้ว ทำให้ผมเริ่มหมดหวังอย่างมาก จนบางครั้งน้ำตาที่มันแอบซึมออกมาตามขอบตาด้วยความคิดของตัวเองว่า มันคงไม่มีทางแล้ว ต้องเตรียมยอมรับความเป็นจริงบ้าง หลายปีที่ผ่านมา เวลาทั้งหมดทุ่มให้กับความฝันลม ๆ แล้ง ๆ เหนื่อยล้ามาก ขาดความสนุกในชีวิตวัยรุ่น แต่ดู ๆ ไปแล้วตัวผมก็เปลี่ยนไปจากคนเดิมอย่างมาก ทั้งร่างกายที่แข็งแรง ความมุ่งมั่น อุทิศการณั้ รวมถึงความรู้ อาจเป็นเพราะการมีจุดมุ่งหมายในชีวิตก็เป็นไปได้ วันประกาศผล สอบคัดเลือกเพื่อนผมหลายคนผิดหวังพร้อมกับให้เหตุผลลอบบใจตัวเองว่า “ไม่มีเส้นไม่มีสาย” ผมเริ่มวิตกกังวล เพราะทั้งตระกูลของผมก็ค้าขายกันมาทั้งหมด แต่เมื่อผมมายืนหน้ากระดานประกาศผลสอบ ความปลื้มปิติที่หลังเข้ามาหาผม ตลอดเวลาที่ผ่านมาผมได้ทำความฝันให้เป็นความจริงได้สำเร็จ ผมลบคำสบประมาทจากคนอื่น ๆ ได้ ชื่อของผมปรากฏอยู่บนกระดานของโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า และโรงเรียนนายเรือ ซึ่งเป็นไปตามความต้องการ ผมได้รับการคัดเลือกเป็นนักเรียนเตรียมทหารในส่วน ของกองทัพเรือได้สำเร็จ

วันนี้ผมเติบโตมาในเครื่องแบบ และสังคมของลูกประตู่ และก้าวเดินมาเกินครึ่งทางของชีวิต นักเรียนทหาร อีกไม่นานที่ผมจะจบและก้าวเดินออกไปอย่างสมเกียรติในเครื่องแบบ นายเรือตรี จากสถาบันแห่งนี้ เป็นนายทหารเรือตามความฝันที่เคยคิดว่ามันคงไม่มีวันเป็นจริง พร้อมกับประดับ เครื่องหมายสามสมออันทรงเกียรติ... ความฝันของทุกคนเป็นสิ่งสวยงาม แต่เส้นทางที่จะเดินไปสู่ฝันนั้น ไม่ได้โรยด้วยดอกไม้ หลายคนหมดหวัง ท้อแท้ ระหว่างทางบางคนไปไม่ถึงฝัน แต่หากเราเชื่อมั่นในความฝันแล้ว รางวัลที่รอคอยอยู่ปลายทางนั้นก็มีความมหาดล... ฝันให้ไกลแล้วไปให้ถึง
